

17. AZ ELVESZETT KISKUTYA

Szudorka percekig csak állt, és csodálta a lakótelep hatalmas épületeit. Különös érzés fogta el. Ott állt az út szélén, alig néhány lépésre attól, hogy igazi emberekkel találkozzon. Akkor ocsúdott csak fel, mikor sírást, és nyüsztítést hallott. Csodálkozva nézett körül, s meg is pillantotta a hang gazdáját. Bozontos kölyökkutya állt mellette, s bánatos szemekkel nézett rá.

- Mi a baj? Miért sírsz? – kérdezte a manó.
- Elveszítettem magam.
- Hogy érted azt, hogy elveszítetted magad? – mosolygott rá a manó.
- Hát, tulajdonképpen nem is magam vesztettem el, hanem a gazdimat – tünődött el a kutya.
- De az is lehet, hogy ő vesztett el engem.
- És hogy vesztettétek el egymást? Hol láttad őt utoljára?
- Sétáltunk, meg játszottunk, meg szaladgáltunk is, aztán én egy kicsit elmentem megkergetni néhány galambot, s addig ő eltűnt. És most meg nem találom.
- És azt tudod, hogy merre laksz?
- Háát... Arra! Vagy inkább... erre! Nem tudom, csak arra emlékszem, hogy finom sült kolbász, meg kelkáposzta főzelék, meg paprikás krumpli illatú a házunk
- Hiszen a kutyusoknak nagyon jó szimatuk van, ki tudod szagolni az utat, nem?
- Nem tudom, mert valamiért elromlott az orrocskám. Belement a piszok vagy a szöszmös, de lehet, hogy az a baj, hogy beleestem a sárba, és hiába prüszköltem sokat, mégsem tudtam kiprüszkölni a sarat az orromból.
- Na gyere, megpróbálok segíteni rajtad, de először áruld el a nevedet! Hogy hívnak?
- Pamacs vagyok.
- Gyere Pamacs, kitisztítjuk az orrocskádat, hogy újra működjön a szimatod. Ül le szépen!

A kutyus engedelmesen leült, Szudorka pedig csiribi és csiribá, egy-kettőre tisztává varázsolta az eldugult orrocskát. Pamacs tüszentett egy hatalmasat, majd boldogan csóválni kezdte a farkát.

- Jaj, de jó, mennyi szag és mennyi illat! Köszönöm!
- Szívesen! Most már haza is találsz, ugye? Elkísérlek, mutasd az utat!
- Persze! Már érzem is. Érzem a gazdim illatát, és érzem a kolbászos házunkat is.

A kutyus izgatottan szorította a földhöz az orrát, és lelkesen szimatolt. Szudorka nem bírta lépést tartani vele, ezért inkább felpattant a hátára. Belekapaszkodott a bozontos szőrébe, és kutyaháton tette meg az utat Pamacs otthonáig. A színes toronyház előtt leugrott a kutyus hátáról, és figyelte az embereket. Úgy tűnt, hogy mindenki siet valahova. Különböző hangok és illatok keveredtek, egyszerre hallotta az ablakok mögött élők nevetését és sírását, a veszekedést, az edénycsörömpölést, a televízió hangját és a zeneszót. A lépcsőházban aztán megérezte azt is, miről beszélt a kutya. Egyszerre volt sült kolbász, kelkáposzta és paprikás krumpli illat, könnyen ki lehetett találni, melyik ajtó mögött milyen vacsora készül. Felkísérte négylábú barátját a második emeletre, aztán búcsúzni kezdett:

- Szia Pamacs, örülök, hogy jól végződött ez a kaland. Él boldogan, minden jót!
- Köszönöm manócska, hogy segítettél! Hová mész most, hol töltöd az éjszakát?
- Nincs még otthonom, örök vándorlás az életem. Majd keresek egy zugot, ahol meghúzom magam.
- Miért nem jössz velem? Bemutatlak kicsi gazdámnak, Daninak. Ő nagyon jó barát, szereti a kutyusokat, és biztos a manócskákat is. Reggel ugyan óvodába megy, de amikor onnan hazajön, sokat játszik velem.
- Nem bánom, veled megyek. Érdekel az emberek világa, és nagyon kíváncsi vagyok, milyenek az igazi gyerekek. Szívesen megismerkedek Danival, mutass be neki, kérlek!

